

jeg — det maa det ærede Medlem Hr. Mads Larsen undskylde — ikke finde, at der er Grund til at anerkende noget saadant, saa er der Grund til i højeste Grad at beklage det og ogsaa Grund til at søge det standset, og Vejen dertil er at begrænse Statstilskuddet saaledes, at Kommunalbestyrelserne i højere Grad, end Tilfældet maaske hidtil har været, faar Forstaaelsen af, at hvis man vil bære sig saaledes ad, maa det blive paa Kommunens, ikke paa Statens Bekostning. Det ærede Medlem udtalte endvidere, at en Supplering af Indtægten ligger ikke udenfor Lovens Rammer. Det har jeg talt om, men naar det ærede Medlem saa tilføjer, at 180 Kr. i Løbet af 18 Maaneder i Virkeligheden er utilstrækkeligt, og at man derfor ikke maa beklage sig over, at en saadan Supplering af Indtægterne finder Sted, som det ærede Medlem altsaa erkender finder Sted mange Steder, saa forstaar jeg ikke det ærede Medlem. Jeg synes, han sammenblander to Ting; de 180 Kr.s Grænse og en Supplering af en maaske for ringe Indtægt gennem en lang Periode har intet med hinanden at gøre. Derimod har denne Supplering at gøre med Bestemmelsen i § 2, som siger, at Hjælpen skal være af midlertidig Art, og derfor er en Supplering af en for ringe Indkomst gennem længere Tid i Uoverensstemmelse med Hjælpekasseloven.

Man har i denne Forbindelse talt om Frisind, man mener, det tyder ikke paa Frisind, at man ikke kan handle udenom Loven, uden at det paatales af mig fra dette Sted. Forleden Dag var det et Tegn paa manglende Frisind hos mig, naar jeg ikke vilde gaa med til at fastsætte Lovbestemmelser, hvorefter 8 Timers Arbejdsdagen gennemførtes. Da jeg ikke den Gang vilde være med til at lægge hele dette Omraade ind under Lovgivningens Baand, var jeg ikke frisindet, og i Dag er jeg det ikke, naar jeg kræver en Lov overholdt. De Herrers Forestilling om Frisind er af en højst mærkelig Karakter, den synes at svinge, ganske som det passer de Herrers Formaal.

Man spørger mig, om jeg vil være med til at arbejde for en Ændring af Hjælpekasseloven med det Formaal at udvide denne Lovgivnings Rammer. Maa jeg sige til de ærede Medlemmer, som har spurgt derom, at jeg agter ikke i denne Sag at tage noget som helst Initiativ, og hvis de agter at gøre det, vil jeg forbeholde mig min Stilling, indtil jeg ser, hvad det er, de Herrer agter at foreslaa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen har Ordet for en kort Bemærkning.

C. Jacobsen: Jeg skal gøre opmærksom paa, at jeg har intet sagt om, at der var Tale om en Fortolkning af Indenrigsministeren. Der er ogsaa andre, der kan fortolke og fortolke i human Retning, og dog paa en saadan Maade, at man mener at være indenfor Lovens Rammer, i alt Fald indenfor Lovens Aand, og det tror jeg er det væsentlige. Den højtærede Minister talte om, at vor Udtalelse: at mange vilde komme paa Fattigvæsenet, havde vist sig ikke at have noget Grundlag, der var ingen kommet paa Fattigvæsenet. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor mange der er kommet paa Fattigvæsenet ud over Landet, jeg skal kun sige for den Kommunes Vedkommende, hvori jeg bor, at i mange Tilfælde har Folk været nødt til at melde sig til Fattigvæsenet, fordi den Hjælp, de kunde faa af Hjælpekassen, ikke var tilstrækkelig. Landkommunerne kan selvfølgelig bedre end de store Købstadkommuner, selv om de vil handle i human Aand, holde sig indenfor de snævre Grænser, som Hjælpekasseloven sætter. Landkommunerne har ikke nær den Byrde at bære som Købstadkommunerne, der faar det store Kontingent ude fra Landet, idet Folk søger ind til Byerne i opadgaaende Tider og bliver hængende der, hvad der især har været Tilfældet under Bolignøden, fordi det ikke lod sig gøre at søge andetsteds hen. Dem maa Købstadkommunerne forsørge eller hjælpe, for at de ikke skal sulte ihjel, og Købstadkommunerne skal ikke have Skam, fordi de har gjort det paa en human Maade. Jeg i alt Fald har ikke talt om Frisind i denne Forbindelse; jeg har talt en hel Del om Humanitet, og det synes jeg, man i et Spørgsmaal som dette maa udvise i saa høj Grad som muligt. Jeg skal gøre alt, hvad jeg kan, for at den højtærede Indenrigsminister kan komme til at overveje, hvorledes han vil stille sig til en Ændring i Hjælpekasseloven i human Retning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Knud Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Knud Hansen: Noget af det farligste for Lovgivningsmagten er sikkert at give Love, som ikke lader sig overholde, og med Hensyn til mange Love, særlig saa-